13 Σεπτεμβρίου 2015

Θαυμάσια οπτασία κάποιου ελεήμονος και ευλαβούς χριστιανού

/ Γενικά Θέματα

Ένας παντρεμένος άνθρωπος που είχε παιδιά και δούλους και άφθονο πλούτο, ήταν πολύ ελεήμων και φιλόξενος. Μία νύκτα, αφού εδείπνησε, κοιμήθηκε και το πρωί τον εβρήκαν ξαπλωμένο στη γη, ψυχρό, αναίσθητο, σαν να ήταν πεθαμένος. Οι συγγενείς του τον εσήκωσαν, τον έβαλαν στο στρώμα, κάνοντάς του διάφορες γιατρειές και ζεσταίνοντάς τον για να αναζήση, αλλά μάταια εκοπίαζαν. Μετά από πολλές ημέρες ήλθε στον εαυτό του και ερωτήθηκε από τους συγγενείς του να τους ειπεί τί έπαθε και πού βρισκόταν τόσες ημέρες νεκρός. Εκείνος δεν αποκρινόταν, μόνο έκλαιγε απαρηγόρητα και ακατάπαυστα και, μέχρι του θανάτου του, δεν είπε τίποτε σε κανέναν. Όταν πλησίαζε το τέλος, εκάλεσε τον μεγαλύτερο γιο του και του είπε τα εξής μπροστά σε όλους:

«Αγαπητό μου παιδί, αυτή την τελευταία εντολή σου δίνω προστακτικά και σε διατάζω να την τηρής αυστηρά, όσο μπορείς. Να δίνεις ελεημοσύνη στους πτωχούς και να έχεις πολλή συμπάθεια στους ξένους και οδοιπόρους. Να τους περιποιείσαι στο σπίτι σου με πολλή αγάπη, να τους υπηρετής πρόθυμα και να τους δίνεις άφθονα, όσα χρειάζονται, καθώς είδες να κάνω και εγώ μέχρι τώρα. Διότι η φιλοξενία είναι η πιο ευπρόσδεκτη στον Θεό απ’ όλες τις αρετές και όποιος την

εκτελεί επιμελώς, για την αγάπη του Θεού, ευρίσκει πολύ μισθό στην ουράνια Βασιλεία Του. Και για να παρακινηθήτε όλοι οι συγγενείς μου σ' αυτή την φιλόθεη πράξη της καλωσύνης και συμπαθείας προς τους ξένους και πτωχούς, την τελευταία αυτή ημέρα μου θα σας διηγηθώ την φοβερή οπτασία που είδα, όταν με ευρήκατε ωσάν αποθαμμένον προ ετών, κάτω στο πάτωμα του σπιτιού μας.

Γνωρίζετε ότι από την νεότητά μου είχα πολλή ευλάβεια στην Υπεραγία Θεοτόκο και κάθε ημέρα της εδιάβαζα εγκώμια και ευχές. Γι' αυτό μου τον πόθο και την αγάπη που είχα με όλη μου την ψυχή και την καρδιά, με αξίωσε ο Δεσπότης, με τις δικές της πρεσβείες, να απολαύσω πολλές δωρεές και χάριτες, μα προπαντός για τη συμπάθεια που είχα για τους πτωχούς και ξένους, καθώς εσείς το ξέρετε, υποδεχόμενος τον καθένα με αγάπη και παρέχοντας άφθονα, όλα τα χρειαζόμενα.

Την νύκτα εκείνη που είδα την οπτασία, άκουσα φωνή που εφώναξε με το όνομά μου λέγοντας: «Σήκω από το κρεβάτι και ακολούθησέ με». «Όταν σηκώθηκα, μ' έπιασε βίαια εκείνος που με φώναξε από το χέρι και με ωδήγησε σ' ένα μεγάλο λιβάδι. Τότε αυτός έγινε άφαντος και εγώ μόνος μου, μη ξέροντας τι να κάνω, άκουσα πίσω μου ξαφνικά φοβερές φωνές και ταραχές. Γυρίζοντας πίσω βλέπω ένα άπειρο πλήθος δαιμόνων και ήρχοντο κατεπάνω μου να με αρπάξουν ως θηρία ανήμερα. Εγώ, καθώς τους είδα, όσο μπορούσα, έτρεχα με ασυγκράτητο φόβο έως ότου έφθασα σε ένα σπίτι και μπαίνοντας μέσα έκλεισα την πόρτα. Αλλά αυτοί την έσπασαν και μπήκαν μέσα να μ' αρπάσουν. Αλλά για να καταλάβεις καλλίτερα, άκουσε και αυτά. Είναι τώρα τρία χρόνια αφ' ότου επήρα ένα ξένο εδώ στο σπίτι μου, από το βράδυ της εορτής των Αγίων Πάντων για να τον φιλοξενήσω, κατά την συνήθειά μας. Φθάνοντας στο σπίτι, ευρήκα και άλλον ξένο, που είχε κρατήσει η μητέρα σου, κατά το πρόσταγμά μου που της είχα δώσει, να υποδέχεται και φιλοξενή τον καθένα ως άγγελο Κυρίου και σε λίγο έφερε άλλον έναν και ο αδελφός σου. Τότε εγώ εδοκίμασα μεγάλη χαρά που αξιώθηκα να υποδεχθώ και φιλοξενήσω στο σπίτι μου αυτούς τους τρεις ξένους κατά τον τύπο της Παναγίας Τριάδος. Τους εφίλευσα πλουσιοπάροχα, όσο μου ήταν δυνατόν, κατά την συνήθειά μου.

Όταν λοιπόν, επανέρχομαι στην οπτασία, μπήκαν μέσα οι δαίμονες, άρχισα να φωνάζω στον Κύριο να μ' ελεήση με τις πρεσβείες της Παναχράντου Μητρός Του. Τότε βλέπω τρεις ωραίους άνδρες και μου λέγουν: «Μη φοβάσαι διότι εμείς ήλθαμε να σε βοηθήσουμε». Αφού έδιωξαν τους δαίμονες μ' ερώτησαν, εάν τους ήξερα. Εγώ τους είπα: «Όχι, Κύριοί μου, δεν σας γνωρίζω». Οι δε αποκρίθηκαν: «Εμείς είμεθα εκείνοι οι τρεις ξένοι που εφίλευσες στο σπίτι σου με πλούσια και αβραμιαία καρδιά και μας έστειλε ο Κύριος προς βοήθειά σου, να σε ανταμείψουμε για την πολλή αγάπη που μας έδειξες, και να οπού σε ελυτρώσαμε από τα χέρια των δαιμόνων». Αφού είπαν αυτά έγιναν άφαντοι.

Εγώ ευχαρίστησα τον Θεό και φοβούμενος να βγω έξω μήπως με πειράξουν πάλι, έμεινα λίγη ώρα μέσα στο σπίτι. Μετά από λίγο έκανα το σημείο του Σταυρού και βγήκα έχοντας την ελπίδα μου στον Κύριο. Αφού εβάδισα λίγο, είδα να τρέχουν

πίσω μου οι δαίμονες λέγοντας τα εξής: Ας τρέξουμε τώρα να τον πιάσουμε μήπως και μας φύγη». Εγώ φοβήθηκα και τρέχοντας περισσότερο, εφώναξα στην Θεοτόκο: «Παναγία Θεοτόκε, βοήθησέ με». Έτσι τρέχοντας έφθασα σ' ένα πύρινο ποτάμι, που ήταν γεμάτο φίδια και άλλα φοβερά θηρία του Άδου. Το σώμα τους ήταν όλο χωμένο μέσα στις φλόγες και μόνο το στόμα τους είχαν έξω ανοιχτό, ωσάν να πεινούσαν και ήθελαν να με φάγουν. Οι δαίμονες που με κυνηγούσαν, με φώναζαν να πέσω μέσα στο ποτάμι η θα με ρίξουν εκείνοι. Εγώ τότε εκύταζα τριγύρω, εάν υπάρχη κάποια άλλη διέξοδος, οπότε και βλέπω ένα πολύ στενό γεφύρι ως μια σπιθαμή και τόσο ψηλό, ώστε μου φαινόταν πως έφτανε στον ουρανό. Μη ξέροντας τι να κάνω απ' αυτά τα τρία, δηλαδή να πέσω στο ποτάμι, όπου φοβόμουν την φωτιά και τους δράκοντες, να μείνω στην εξουσία των δαιμόνων, που ήταν χειρότερο ή να ανέβω το γεφύρι; Προτίμησα το τρίτο. Έτσι ανέβαινα τα σκαλιά ένα-ένα με πολύ φόβο και κίνδυνο να πέσω κάτω στις φλόγες. Οι πονηροί δαίμονες με ακολουθούσαν με φωνές και απειλές. Όταν ήμουν στην κορυφή του γεφυριού, έφθασαν και οι δαίμονες και εγώ τότε με δάκρυα εβόησα προς την Θεοτόκο: «Υπεραγία Θεοτόκε βοήθησέ με». Τότε, ευρέθηκε ενώπιόν μου η φιλεύσπλαχνη Μητέρα της ελεημοσύνης και μου έδωσε το δεξί της χέρι λέγοντας: Μη φοβάσαι, αγαπημένε δούλε μου. Επειδή εσύ μου διάβαζες εγκώμια και προσευχές και αγαπούσες τους φτωχούς, τους ελαχίστους αδελφούς του Υιού και Δεσπότου μου, γι' αυτό ήλθα και εγώ να σε βοηθήσω στην ανάγκη σου». Αφού μου είπε αυτά με εκράτησε από το χέρι και, ώ του θαύματος! σε μια στιγμή μ' έφερε στο σπίτι μου και μπήκε η ψυχή μου στο σώμα μου, ενώ εσείς με θεωρούσατε ως πεθαμένο.

Λοιπόν παιδί μου, να μη αμελήσης και εσύ την υπηρεσία αυτή προς την Μητέρα του Παντοδυνάμου Θεού, την Πανάχραντη Θεοτόκο, αλλά κάθε ώρα να την υμνολογής, να την δοξάζεις, όπως πρέπει και όπως μέχρι τώρα έκανα και εγώ ο πατέρας σου. Έτσι θα την έχεις βοήθεια σε κάθε σου ανάγκη. Αυτό είναι το πρώτο πρόσταγμά μου που σου παραγγέλλω. Το δεύτερο είναι, όπως σου προείπα, βίαζε τον εαυτό σου, όσο μπορείς να αγαπάς τους ξένους, τους πτωχούς, τις χήρες, τα ορφανά, να τους δίνεις όλα τα αναγκαία, εάν θέλεις ν' απολαύσης σ' αυτόν τον κόσμο κάθε αγαθό και να κληρονομήσης και την αιώνια Βασιλεία του Θεού!».

Αυτά, αφού είπε ο αοίδιμος σ' όλους τους παρευρισκομένους να ευλαβούνται την Θεομήτορα και να βοηθούν τους πτωχούς, παρέδωσε την αγία ψυχή του στα χέρια του Θεού.

Ο γυιός του, ενθυμούμενος σ' όλη την ζωή του τις πατρικές συμβουλές, εξήσκησε ενάρετη πολιτεία και μετά το τέλος της επιγείου ζωής του, αξιώθηκε της ουρανίου μακαριότητος.

Εκ του βιβλίου "Ψυχωφελείς οπτασίες και διηγήσεις γιάτην άλλη ζωή"

Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη"

Πηγή:*impantokratoros.gr*